

Р. Ботвінов

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІ ПРАВООХОРОННОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ В СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Проаналізовано зміст і особливості правоохоронної функції держави. Зазначено, що в умовах значних соціально-політичних змін актуалізується потреба розробки й реалізації принципово нових підходів до реалізації правоохоронної функції держави. Зауважено, що подолання обмеженості здійснення правоохоронної функції виключно правовими формами і активне застосування форм неправового змісту, по-перше, дає змогу охопити правоохоронною діяльністю гранично широке коло суспільних відносин і процесів; по-друге, сприяє залученню до правоохорони недержавні організації і громадян; по-третє, відображає об'єктивну закономірність, характерну для діяльності правової держави.

Ключові слова: права держава, правоохоронна функція, правопорядок, правоохоронна діяльність.

Однією з найважливіших основ правової держави є верховенство права, яке закріплене у ст. 8 Конституції. Реалізація цього конституційного положення зумовлює необхідність дослідження особливостей реалізації правоохоронних функцій держави.

На сучасному етапі в Україні відбулися значні трансформації, які істотно вплинули на стан державної безпеки й вимагають розробки й реалізації принципово нових підходів до реалізації правоохоронної функції держави в умовах суспільних реформ в Україні.

Проблеми, пов'язані з функціями держави, привертала увагу таких дослідників, як: В. Владимиров, А. Засць, О. Зайчук, М. Кельман, М. Козюбра, А. Колодій, В. Копейчиков, М. Мельник, Л. Морозова, О. Мурашин, П. Рабинович, О. Скакун, Ю. Тихомиров, Н. Онищенко, Н. Шестаєв, М. Хавронюк та деяких інших дослідників. Проблеми реалізації правоохоронної функції держави присвячені дисертації Р. Шая, П. Онопенка, Й. Горинецького.

Суперечливі інтерпретації змісту правоохоронної функції та форм її реалізації в сучасних умовах, а також способів громадської правоохоронної діяльності залишаються недостатньо дослідженими.

Поняття “зміст державних функцій” досить часто вживається вченими, що досліджують процеси функціонування держави як загалом, так і при дослідженні окремих її функцій. Дуже часто зміст функцій ототожнюється з системою основної функції, її структурою, практичною діяльністю держави тощо. Зокрема, стверджується, що змістом функцій є вплив держави на відповідні види і групи суспільних відносин [1]. Висловлювалась пропозиція вважати змістом функцій певні сукупності однорідних моментів державної діяльності.

Різний зміст, який автори вкладають в поняття “зміст функції”, неминуче призводить і до відмінностей в характеристиках конкретного змісту певної функції. Наприклад, деякі вчені в охоронній діяльності держави пропонують розрізняти: функціональну охоронну діяльність (правоохоронну, правозастосовну, правотворчу) і об'єктну охоронну діяльність – безпосередню охорону власності, громадського порядку, прав і свобод громадян, навколишнього середовища тощо.

При аналізі змісту правоохоронної функції особливо важливо, на нашу думку, враховувати наступне. По-перше, зміст державної функції – явище об’єктивне, як і сама функція. По-друге, зміст треба відмежовувати від інших атрибутів основної функції, зокрема від її системи і структури. Розглянуті категорії мають різне змістовне і гносеологічне навантаження. Система функції – це єдність так званих “неосновних” функцій (підфункцій), які в своїй сукупності утворюють кожну основну функцію держави. Система функції відображає статичний аспект її характеристики. Від змісту функції відрізняється її структура, яка характеризує внутрішні зв’язки між елементами змісту функції.

Іншими словами, зміст функції є її динамічною характеристикою, яка повинна відображати власне функціонування держави, аспекти реалізації певних функцій.

Навряд чи можна визнати вдалою пропозицію розглядати в якості одного з елементів змісту функції її об’єкт і мету. Об’єкт функції, звичайно, відіграє важливу роль в її характеристиці; він надає сенс її існування, визначає внутрішній зміст функції, але, тим не менш, елементом внутрішнього змісту функції не є, залишається поза функцією.

Якщо мета – це ідеальне передбачення результату діяльності, а завдання, конкретизуючи мету, фіксує оптимальні, необхідні засоби і способи її досягнення, то функція є засобом вирішення поставлених завдань та досягнення намічених цілей [2], хоча і цілі, і завдання, звичайно ж, без сумніву, формують внутрішній зміст функції держави.

Процес реалізації кожної функції держави багатогранний, містить чималу кількість конкретних дій державних органів. Тому навіть простий опис процесу реалізації тієї чи іншої функції – складне завдання.

Із урахуванням зазначеного, зауважимо, що зміст досліджуваної функції означає найбільш стабільні, об’єктивно необхідні і закономірні, відносно відособлені аспекти реалізації державного впливу на правову сферу суспільного життя.

Найчастіше про зміст правоохоронної функції йдеться у контексті міркувань про функції держави взагалі. Проте аналіз висловлених у літературі думок дає змогу виділити два основних напрямки в рішенні цього питання.

Прихильники першого підходу розглядають зміст досліджуваної функції як діяльність, здійснювану державою, насамперед з огляду на і внаслідок скоєних посягань на правопорядок. Ця функція розглядається як бар’єр, перешкода для небажаних антисоціальних дій. Деякі вчені вважають, що “змістом досліджуваної функції є охоронна діяльність, тобто припинення правопорушення і боротьбу з ними” [3].

Здається, що з цим підходом важко погодитися. По-перше, при такому розумінні змісту цієї функції в нього не включається, наприклад, діяльність з профілактики правопорушень.

По-друге, таке розуміння явно збіднює зміст зазначеної функції, надає невластивих їй репресивних ознак. Виходить, що і паспортизація населення, і реєстрація іноземних громадян, і видача дозволу на придбання вогнепальної зброї тощо або не належать в зміст цієї функції, або спрямовані виключно на боротьбу з правопорушеннями. Однак очевидно, що без подібної “позитивної” юрисдикційної діяльності державних органів досягти в суспільстві необхідного рівня порядку і організованості просто неможливо.

По-третє, “збої” механізму правового регулювання можуть спричинятися не тільки правопорушеннями, а й іншими причинами. Здійсненню суб’єктивних прав може заважати суперечка про належність права, далеко не всі діяння, що порушують організованість і впорядкованість громадських відносин, здатні вносити якийсь громадський дисбаланс, мають всі ознаки правопорушення.

По-четверте, часто конфлікти в правовій сфері провокуються непродуманою політикою держави. Наприклад, набуття чинності з 1 липня 2004 року Закону України “Про обов’язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів” показало, що до його реалізації не готові не тільки автолюбители, а й страховики і чиновники.

Такі прорахунки в державній правовій політиці не тільки створюють підґрунтя для можливих зловживань, а й об’єктивно суперечать самій ідеї міцного правопорядку, а отже, держава повинна постійно виявляти проблеми, які потребують правового регулювання, удосконалювати нормативну базу правопорядку, вчасно скасовувати застарілі нормативні акти, забезпечувати ефективну реалізацію правових норм, створювати умови для здійснення прав і свобод суб’єктів правопорядку тощо.

По-п’яте, погляд на зміст досліджуваної функції тільки як на діяльність, пов’язану з боротьбою з правопорушеннями, покаранням винуватих у їх вчиненні, в теоретичному аспекті є небезпекою ототожнення цієї функції з правоохоронною діяльністю, тобто ототожнення форми здійснення функції з її змістом. При такому розумінні змісту “охоронної” функції остання позбавляється свого самостійного статусу, розчиняється в інших функціях держави.

З огляду на зазначене, зауважимо, що кращим є більш широке розуміння змісту цієї функції, яке в її зміст включає не тільки власне правоохоронну (правозахисну) діяльність, а й діяльність, спрямовану на створення умов для оптимальної дії правових інститутів, ефективного здійснення прав і свобод особистості та інших суб’єктів права і виконання ними юридичних обов’язків. Завдання охорони правопорядку потрібно розглядати як комплексне.

Говорячи про зміст правоохоронної функції, доцільно ще раз звернути увагу на сам сенс ключового слова “охорони права”. З огляду на це, не може бути складником цієї функції “зміцнення законності та правопорядку” або “встановлення правопорядку”, оскільки перше – не складова здійснення функції, а завдання, що стоїть перед державою, а друге не відображає реального змісту функції: адже правопорядок не вводиться декретом державної влади, а складається в процесі життєдіяльності суспільства як закономірний стан.

А. Мордовець вірно, на нашу думку, вказує, що категорії “захист”, “охорона”, “забезпечення” треба розрізняти за суттю, змістом та формою. Охорона прав і свобод, на думку вченого, є станом правомірної реалізації прав і свобод під контролем соціальних інститутів, але без їх втручання. “Заходи захисту застосовуються тоді, коли здійснення прав і свобод усладнено, але права і свободи ще не порушені. Якщо права і свободи порушені, то їх потрібно не захищати, а відновлювати” [4]. Термін “забезпечення” передбачає його сприйняття через систему соціальних факторів, що створюють умови для задоволення матеріальних і духовних потреб, інтересів людини.

Зазначене вище свідчить про те, що зміст досліджуваної функції утворюють стійкі закономірні складові державного управлінського впливу на правову сферу суспільного життя. Державне управління в цій сфері не зводиться тільки до боротьби з посяганнями на правопорядок і покарання винних у їх скоєнні, а втілюється в єдності різноманітних державних заходів щодо забезпечення, охорони, захисту та відновлення правового порядку. У єдності цих моментів і треба вбачати зміст правоохоронної функції.

Забезпечення правопорядку виражається в діяльності держави, спрямованої на створення сприятливих умов формування правопорядку, ефективної реалізації прав і

свобод суб'єктів права. Охорона правопорядку втілюється в контрольно-наглядовій діяльності державних органів за реалізацією правових приписів, здійсненням прав і обов'язків суб'єктами правопорядку. Захист правопорядку – це діяльність держави щодо: усунення перешкод, що ускладнюють або роблять неможливим реалізацію правових приписів суб'єктами правопорядку; припинення посягань на правопорядок; здійснення юридичної відповідальності; покарання осіб, винних у порушенні правового порядку; усунення причин і умов, що провокують порушення правопорядку.

Відновлення правопорядку є важливим елементом у змісті розглянутої функції, оскільки її стратегічна, генеральна мета полягає не тільки і не стільки в покаранні винних, скільки в досягненні оптимального рівня організованості, впорядкованості соціального життя, необхідного для існування і нормального функціонування суспільства.

Відновлення правопорядку містить: виконання рішень у справах про протиправні порушення правопорядку, ресоціалізацію правопорушників, коригування їх ціннісних орієнтацій, інші питання, пов'язані з виконанням рішень, пов'язаних зі злочинами та іншими протиправними посяганнями на правопорядок. Сюди також належить діяльність із відновлення порушеного стану громадських відносин, відшкодування шкоди особам, які постраждали від таких порушень. Всі виділені елементи змісту правоохоронної функції взаємопов'язані, обумовлюють один одного, межі між ними “прозорі”.

Якщо стратегічною метою здійснення правоохоронної функції держави є створення і підтримання такого рівня правопорядку, який необхідний для нормального існування суспільства, то центральним тактичним завданням є створення умов, необхідних для досягнення поставленої мети або, інакше кажучи, гарантій правопорядку.

Термін “гарантії правового порядку” рідко вживається в науковому середовищі. Найчастіше говорять про гарантії реалізації правових норм, гарантії прав і свобод суб'єктів права, гарантії законності, гарантії застосування права [5]. Водночас, з огляду на те, що правопорядок є показником реальності прав і свобод суб'єктів права, законності, реалізації правових приписів певного суспільства, можна говорити про збіг гарантій правопорядку, законності, прав і свобод, реалізації правових приписів тощо. Здається, що до гарантій правопорядку правомірно відносити все, що реально забезпечує переведення правових вимог зі сфери належного в сферу існуючого, перетворює правові можливості суб'єктів правопорядку, зокрема і самої держави, в правову дійсність.

Хоча в спеціальній літературі використовується багато класифікацій гарантій: “гарантії – умови”, “гарантії – засоби”, “гарантії – способи”, “гарантії для...” і “гарантії проти...”, гарантії реалізації і гарантії охорони, внутрішньодержавні та міжнародні, прості, складні і змішані, загальні, спеціальні, індивідуальні, контрольні, процедурні, організаційно-технічні тощо, найчастіше виділяють дві групи гарантій – загальні та спеціально-юридичні.

Загальні гарантії – це існуючі в суспільстві економічні, політичні, ідеологічні умови життя людей. Створення таких гарантій не є змістом власне правоохоронної функції – вони створюються, зокрема, цілеспрямованим впливом держави в межах відповідних державних функцій: економічної, політичної, ідеологічної і соціальної. З огляду на те, що досліджувана нами функція здійснюється у правовій сфері суспільного життя, очевидно, що змістом функції забезпечення, охорони і відновлення правопорядку охоплюється цілеспрямована діяльність держави зі створення юридичних гарантій забезпечення правопорядку.

Однак, з огляду на, те що якась одна група гарантій не здатна сама по собі забезпечити правопорядок, методологічно правильно розглядати їх у комплексі.

Роль економічних гарантій забезпечення правопорядку певною мірою виконує існуюча в країні свобода економічної діяльності і ринкова економіка, в якій так само визнаються і захищаються всі форми власності, яка забезпечує гідне існування всім членам суспільства.

Політичні гарантії забезпечення правопорядку – це наявність демократичного режиму, стабільної політичної системи суспільства, наявність сильної державної влади і сильної політичної волі, яка користується підтримкою населення, здатної управляти соціально-економічними та політичними процесами в суспільстві, вирішення складних проблем національно-державного устрою і міжнародних відносин, політична відповідальність посадових осіб держави за свої дії тощо. На жаль, у цій сфері все далеко не просто.

Важливим у забезпеченні правопорядку є ідеологічні гарантії, що відображають рівень духовного життя суспільства. Зокрема, такою гарантією є адекватне здійснення державою правоохоронної функції.

Доцільно зазначити, що в процесі перебудови комуністична ідеологія, настільки довго культивована партією, була заборонена, а нова державна ідеологія поки тільки створюється: держава скоротила свою присутність не тільки в економічній сфері, а й фактично відмовилась від здійснення ідеологічної функції. Розвінчання моральних цінностей, які існували колись і несформування нових, відсутність державної ідеології, яка здатна захопити людей, призвели до падіння рівня суспільної моральності.

На сьогодні в українському суспільстві спостерігається приниження таких людських якостей, як честь, гідність, втрачено належну повагу до життя і свободи людини. Українська політична еліта демонструє невисокий рівень політичної та правової культури. Це ще раз доводить, що кожна функція держави, зокрема ідеологічна, є об'єктивною реальністю, здійснення якої найменше залежить від бажання або небажання вчених чи політиків.

Важко у цьому контексті погодитися з думкою деяких вчених, що демократична держава не здійснює ідеологічної функції, що її “замінила” функція розвитку культури, науки і освіти. Українські реалії зайвий раз підтверджують думку про те, що відмова від ідеології – це теж певна ідеологія. Ідеологічного вакууму, як відомо, не буває. Різноманіття ідеології зовсім не означає заперечення державної ідеології в принципі.

На сьогодні більшості політиків і фахівців стає дедалі зрозуміліше, що духовна сфера життя суспільства потребує державного управління не в меншій, а, можливо, і більшою мірою, ніж економічна, політична чи правова. Державна ідеологія повинна бути синтезом загальнонаціональних цінностей, втілювати собою духовну єдність нації, бути по суті загальнонародною, однаково близькою і багатим, і бідним, що в певному сенсі є ідеальною моделлю державної ідеології, до практичного досягнення якої має прагнути будь-яке сучасне суспільство і держава [6].

З метою вдосконалення діяльності щодо утвердження та забезпечення прав і свобод людини та громадянина в Україні, відповідно до частини другої ст. 102 Конституції України, був прийнятий Указ Президента України “Про затвердження Національної стратегії у сфері прав людини” № 501/2015 від 25.08.2015 р. Затвердження цього документу зумовлено необхідністю вдосконалення діяльності держави щодо утвердження та забезпечення прав і свобод людини, створення дієвого механізму захисту в Україні прав і свобод людини, вирішення системних проблем у зазначеній сфері [7].

Спеціальні (юридичні) гарантії правопорядку є закріпленими в законі засобами, спрямованими на забезпечення, охорону, захист і відновлення правового порядку.

Найчастіше до юридичних гарантій належать: заходи щодо вдосконалення законодавства, заходи виявлення порушень правопорядку, заходи захисту, заходи відповідальності, заходи нагляду і контролю і заходи профілактики, процесуальні гарантії.

Стосовно нашого дослідження, то доцільно зауважити, що саме здійснення державою відповідної функції, застосування встановлених законом засобів і форм управління правовою сферою життя суспільства є організаційно-правовою гарантією забезпечення, охорони, захисту та відновлення правового порядку. Діяльністю держави створюються юридичні засоби забезпечення, охорони, захисту та відновлення правопорядку, які в подальшому використовуються державними органами для досягнення необхідного рівня правового порядку.

У науковій літературі серед загальних гарантій традиційно виділяється, крім економічних, політичних і ідеологічних, особлива група – соціальні (громадські) гарантії законності та правопорядку, що означає залучення широких мас до управління державою та охорони громадського порядку [8].

В Україні правозахисну функцію, крім органів державної влади, також виконують інституції громадянського суспільства (громадські організації та рухи, ЗМІ тощо), здійснюючи її “замість” або навіть “всупереч” діям органів державної влади, зокрема правоохоронних. Вплив неурядових організацій на правозахисну сферу і ступінь “проникності” їхнього контролю, природно, значно менший, ніж державний, але цей вплив має очевидну тенденцію до зростання. Неурядові правозахисні організації, поперше, надають ту допомогу, яку не повною мірою надають державні, соціальні інституції, державні правозахисні організації, Уповноважений Верховної Ради з прав людини, органи юстиції. По-друге, неурядові правозахисні організації здійснюють громадський контроль та вплив на реалізацію державної політики в сфері захисту прав людини. В українському суспільстві помітним є запит на таку діяльність.

Загалом середовище організацій громадянського суспільства, що позиціонуються як правозахисні, є неоднорідним, має різний ступінь ефективності своєї діяльності. У цьому сегменті утвердилась низка таких організацій, які накопичили тривалий досвід та демонструють результативну діяльність: Харківська правозахисна група, Українська Гельсінська спілка захисту прав людини, Комітет захисту прав людини, Комітет виборців України, Вінницька правозахисна група, Міжнародне товариство прав людини – Українська секція, Міжнародна Ліга захисту прав громадян України. Перераховані організації визнані провідними у складеному експертами рейтингу правозахисних організацій [9].

Необхідно відзначити, що правозахисні організації розширюють простір своєї діяльності в сфері захисту прав людини та ствердились у загальній структурі громадських організацій. В Україні традиційно правозахисні організації залежать від зарубіжних донорів та більшою мірою пов’язані як із міжнародними міжурядовими, так і міжнародними неурядовими правозахисними організаціями, аніж із державними правозахисними інституціями. У сприянні захисту прав громадян, що порушуються, неурядові правозахисні організації проводять інформаційно-просвітницькі заходи (які охоплюють більшість регіонів України) широкого спектру, здійснюють моніторингову діяльність у сфері прав людини, надають правову допомогу, долучаються до консультативно-дорадчих форматів взаємодії з органами державної влади. Правозахисні організації, разом із іншими інституціями громадянського суспільства, забезпечують громадський контроль державної політики у сфері захисту прав людини, в такий спосіб сприяючи коригуванню правозахисної складової державної політики.

В Україні створюються інфраструктура для співпраці держави з громадським сектором у сфері захисту прав людини, відповідна основа для функціонування спільних органів, застосування механізмів та процедур громадського контролю, антикорупційної експертизи та експертизи проектів нормативно-правових актів. Діють спільні консультативно-дорадчі органи, громадські ради (при Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини, Міністерстві внутрішніх справ, Міністерстві юстиції). Активніше залучення представників громадянського суспільства, експертного середовища в спільних робочих групах, консультативно-дорадчих органах (Комітет з питань реформування правоохоронних органів при Президентові України, Координаційна рада з питань розвитку громадянського суспільства) є нагальним у питаннях, які безпосередньо стосуються прав і свобод громадян та в питанні реформування правоохоронних органів [10]. Водночас в середовищі правозахисних організацій ініціативи створення органів, формально незалежних, але де-факто підпорядкованих органам державної влади, викликає певне застереження з точки зору ефективності функціонування. Так, досвід створення громадських рад (наприклад, при Міністерстві внутрішніх справ) свідчить про недостатній рівень готовності та результативності співпраці органів державної влади та представників правозахисних організацій [11]. Присутність представників правозахисних організацій у складі громадських рад, їх комісій, робочих груп, які опікуються проблемами захисту прав людини, є необхідною умовою ефективності та легітимності їх функціонування. Втім, потенціал результативності використання цих механізмів у правозахисній площині не використаний, з огляду на часто формальний підхід до таких інституційних форм співпраці як з боку органів державної влади, так і з боку громадського сектора [12].

Однак розглядати це як серйозну суспільну гарантію правопорядку поки не можна: вони не отримують належної державної підтримки, не мають міцного правового статусу, не мають чіткого організаційного механізму діяльності, економічної бази тощо. Потрібно при розробці та здійсненні державної політики з управління правовою сферою передбачити заходи, спрямовані на розвиток громадських засад, народних ініціатив щодо забезпечення, охорони, захисту та відновлення правового порядку. У більш широкому плані необхідно розробити і створити в межах співпраці між державою та суспільством механізм громадського контролю в процесі здійснення функції забезпечення, охорони, захисту та відновлення правопорядку.

Висновки

У межах розвитку інститутів і засобів організації, характерних для правової держави, змістом правоохоронної функції стає діяльність, пов'язана, з одного боку, з реалізацією всього комплексу соціальних завдань на основі органічного поєднання заходів охоронного, превентивного і захисного порядку, а з іншого – з об'єктивною необхідністю забезпечення прав та свобод людини і громадянина як пріоритетного завдання.

Система гарантій є основним компонентом змісту правоохоронної функції як форми здійснення діяльності державних органів; саме вони є безпосереднім предметом правоохоронної діяльності, що відповідає сутності сучасної Української держави. Правопорядок же є об'єктом цієї діяльності.

Чим ширший зміст правоохоронної функції, тим різноманітніші форми її реалізації, але тим більш необхідне створення координуючих центрів, до яких може бути зарахована і державна правоохоронна служба.

Список використаної літератури

1. Ковбасюк Ю. В. Функції держави / Ковбасюк Ю. В., Михненко А. М. // Енциклопедія державного управління [Текст] : у 8 т. Т. 1 / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; наук.-ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова) [та ін.]. — К. : НАДУ, 2011. — С. 955.
2. Там само. — С. 56.
3. Про затвердження Національної стратегії у сфері прав людини [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 501/2015 від 25.08.2015 р. — Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/501/2015>.
4. Мордовец А. С. Социально-юридический механизм обеспечения прав человека и гражданина [Текст] / А. С. Мордовец. — Саратов : СГУ, 1996. — С. 88—90.
5. Про затвердження Національної стратегії у сфері прав людини...
6. Скакун О. Ф. Теорія права і держави [Електронний ресурс] : підручник / О. Ф. Скакун. — Режим доступу : <http://westudents.com.ua/knigi/467-teorya-prava-derjavi-skakun-of.html>.
7. Про затвердження Національної стратегії у сфері прав людини...
8. Шай Р. Я. Правоохоронна функція правової держави: теоретико-практичні аспекти [Текст] : автореф. дис. к. ю. н. / Р. Я. Шай. — Львів : [б. в.], 2012. — 19 с.
9. Рейтинг правозахисних організацій і правозахисників України. 29 листопада 2011 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://galinfo.com.ua/news/99573.html>.
10. Про Комітет з питань реформування правоохоронних органів [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 252/2012 від 06.04.2012 р. — Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/14672.html>.
11. Капсамун І. Чи змінить ситуацію “Рефері”? Громадські ради дуже добре відображають стан суспільства: його здатність тиснути на правоохоронну систему / Іван Капсамун // День [Текст]. — 2012. — № 232. — С. 5.
12. Щодо здійснення правозахисної функції організаціями громадянського суспільства [Електронний ресурс] : аналіт. зап. — Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/articles/1283>.

Стаття надійшла до редакції 08.11.2016

Схвалена до друку редколегією 15.11.2016

R. Botvinov

EXECUTION PECULIARITIES OF THE LAW ENFORCEMENT FUNCTION OF THE STATE IN MODERN UKRAINIAN SOCIETY

This article analyzes the content and peculiarities of the law enforcement function of the state. The article affirms that in terms of significant social and political changes there is an urgent need for the development and application of innovative approaches in the implementation of the law enforcement function of the state. The author notes that overcoming the limitations of the execution of the law enforcement function only through legal forms and the active application of the forms of unlawful character make it possible, firstly, to encompass a wide range of public relations and processes with law enforcement activities, secondly, it promotes the involvement of NGOs and citizens in law enforcement, and, finally it reflects the objective rule of law typical of a law-governed state.

Key words: law-governed state, law enforcement function, law and order, law enforcement activity.